

лото. Кольо привърза каишитѣ на коня за единѣ дългѣ прѣтъ. Конѣтъ теглѣше този прѣтъ, а прѣтътъ въртѣше една голѣма, дебела ось. Надѣ нея, надѣ самата рѣка, бѣ надѣнато голѣмото колело, по което бѣха накачени тенекиени кофички.

Конѣтъ потегли прѣта и колелото се завъртѣ.

Най-долнитѣ кофички потѣваха въ водата, напѣлваха се, издигаха се нагоре и, когато се преобрѣщаха, изливаха водата въ единѣ дървенѣ улей, после вървѣше тя по малки вадички и лехи. Чичо Стоянѣ отправяше водата по лехитѣ, като отваряше и затваряше вадичкитѣ.

Конѣтъ се въртѣше въ кръгѣ и Кольо подирѣ него, като отѣ време на време го шибваше сѣ прѣчката.

— Дий! — подвикваше Кольо и продължаваше да върви следѣ коня. Водата се изливаше изѣ кофичкитѣ. Слънцето блестѣше въ водата — и все по-горещо печеше.

— Стой! Почивка!

Конѣтъ се спрѣ, маха опашка и пѣди мухитѣ. Кольо седна да почине. Момичетата копаятъ, превили гърбове надѣ лехитѣ. Бѣлитѣ имѣ забрадки крѣятѣ отѣ слънцето потнитѣ имѣ зачервени лица. Горещината на вълни трепти надѣ земята, но работата не спира. Ето — и пѣсни. Едни игриви, други проточени, жални. Кольо пакѣ подкара коня и трѣгна следѣ него.

Пладне. Работата спрѣ. Всѣки отиде подѣ сѣнка. Кольо отвърза уморения си другарѣ и го закара подѣ върбитѣ. Тамѣ конѣтъ си почиваше и пасѣше. Кольо слѣзе при изворчето. Развърза вързопчето, извади хлѣба и малката бучка сиренце и сложи трапезата си.

Обѣдѣтъ не трая дълго. Всичко бѣ изядено. Напи се сѣ студена вода отѣ изворчето. А после легна и загледа пламналото небе. Конѣтъ хрупаше наблизо рѣдката трева.

— Колчо-о-о! — извика отѣ колибата чичо Стоянѣ, — хайде впрѣгай!

Въртението започва наново. Колелото слиза въ рѣката, пѣлни кофичкитѣ, излива ги въ дървения улей. Водата тича по вадичкитѣ и достига до другия край на градината. Нагрѣтата земя поглѣща, попива като сунгерѣ и се разхлажда. И тѣй до късно. До като слънцето залѣзе.

Никола Никитовѣ